

ЗАРІЦЬКА Катерина Миронівна (псевд.: Калина, Оріся, У. Кужіль, Маня, Монета; 03. 11. 1914, м. Коломия, нині Івано-Фр. обл. — 29. 08. 1986, м. Волочиськ Хмельн. обл., похов. у Львові) — учасниця національно-визвольного руху. Дочка [М. Зарицького](#), дружина [Михайла](#), мати [Богдана Сорок](#). Бронз. і Сріб. Хрести заслуги УПА. Навч. у Терноп. гімназії (1923–25), приват. жін. гімназії сестер-василіянок у Львові (1925–32), Львів. політехніці (1932–34 і 1942–44). У 1930 вступила до підпіл. організації «Юнацтво» ОУН (розповсюджувала заборонену літературу), від 1932 — чл. бойово-розвідув. п'ятірки, що організаційно підпорядковувалася Крайовій екзекутиві ОУН. 8 листопада 1934 заарешт., за причетність до вбивств міністра внутр. справ Польщі Б. Перацького та донощика Я. Бачинського, а також замах на підкомісара львів. в'язниці «Бригідки» В. Кособудзького засудж. до 8-ми р. позбавлення волі (згодом строк зменшено до 4,5 р.). Відбувала покарання у тюрмах Львова, м. Чортків (нині Терноп. обл.) і Станіслав (нині Івано-Франківськ). 8

травня 1939 звільнена, однак 22 березня 1940 заарешт. органами НКВС за звинуваченням у націоналіст. діяльності. Вийшла на волю 28 червня 1941. Відтоді працювала в укр. організації «Січ»; від 1942 — інструктор і дійс. чл. Крайового проводу «Юнацтва» та жін. мережі ОУН; від 1943 — референт підпіл. Укр. Червоного Хреста. У березні 1945 пройшла курси пропагандистів у с. Бишки Бережан. р-ну Терноп. обл. і була признач. особистою зв'язковою головнокомандувача УПА Р. Шухевича. Від 1946 брала активну участь у роботі Гол. осередку пропаганди ОУН, написала низку праць суспільно-політ. характеру, зокрема «Науковість діалектичного матеріалізму», «Найбільш демократичні вибори», «Большевики і національне питання», «Шляхи російського імперіалізму», «Чи большевики ведуть до комунізму». 1947 — співроб. ред. підпіл. ж. «Ідея і чин». 21 вересня 1947 заарешт. (під час допиту намагалася покінчити життя самогубством), 20 листопада 1948 засудж. до 25-ти р. тюрем. ув'язнення. Покарання відбувала у Верхньоурал. (Челябін. обл.) і Владимир. (Владимир. обл.) в'язницях, 1969 переведена до табору суворого режиму в с. Лісне, згодом — у с. Барашево Мордов. АРСР (усі — РФ). 21 вересня 1972 звільнена, мешкала у м. Волочиськ. Вулицю у Львові, де проживала З. із родиною, перейменов. на Зарицьких.

Рекомендована література

1. Савицька-Козак І. Спогад про Катерину Зарицьку в рамках діяльності підпільного Українського Червоного Хреста // *Сучасність*. 1987. № 5;
2. Онишко Л. Катерина Зарицька. Молитва до сина. Л., 2002;
3. Її ж. Катерина Зарицька: З нагоди 90-річчя від дня народження // *Визв. шлях*. 2005, берез.

Л. В. Онишко

Бібліографічний опис:

Зарицька Катерина Миронівна / Л. В. Онишко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2010. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-15538>. — Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).